

РЕШЕНИЕ

№ 9002

гр. София, 14.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 10.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **5747** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата. Образувано е по жалба на Ф. Д. А. с постоянен адрес в [населено място], подадена чрез адв. Н. Г., срещу Заповед № 1524/24-4332-002799/25.05.2024 г. на младши автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за налагане на принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/– „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

По изложени в жалбата подробни доводи за незаконосъобразност на Заповед № 1524/24-4332-002799/25.05.2024 г., се претендира отмяната ѝ. Жалбоподателят, чрез адв. Г. оспорва нарушението, във връзка с което е наложена ПAM. Прилага лабораторно изследване от датата на извършената контролна проверка, от което е виден отрицателен резултат за наркотични вещества в кръвта. Допълнителни доводи се излагат в о.с.з. от пълномощника на жалбоподателя. Претендират се разноси по списък.

Ответникът – младши автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените

в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 25.05.2024 г., след извършена полицейска проверка, срещу Ф. Д. А. е съставен АУАН № 1138489 за извършено нарушение на чл. 5, ал. 3, пр. 2 ЗДвП – „управление на ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози“, като му е отнето СУМПС №[ЕИК]. В хода на проверката на жалбоподателя е направена проба за употреба на наркотични вещества или техните аналози, като полевият тест е отчетел положителен резултат за кокаин. Издаден е талон за медицинско изследване № 0006010 с направление ВМА. На същия ден е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 34 е приложена Заповед № 8121з – 1632/02.12.22021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. /л.33/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ пи СДВР.

Процесната заповед е издадена от К. Б. П., който съгласно приложената на л. 32 Заповед № 513з-9968/29.06.2020 г. заема длъжността младши автоконтрольор II степен в 01 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената в Заповед № 513з – 6400/07.07.2023 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма – в заповедта са изложени фактическите и правни основания за налагането ѝ. Същата е мотивирана с конкретни прояви на

жалбоподателя, които изпълват състава на административно нарушение, за което е съставен АУАН. Упражнената компетентност по чл. 171 ЗДвП е мотивирана от установяването, че жалбоподателят, като водач, е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Съдът обаче намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон и в противоречие с целта на закона.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи; .

В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 25.05.2024 г. е управлявал лек автомобил „Нисан К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като при проверка с техническо средство „Дръг Тест 5000“ с № ARJF-0103, проба № 146, извършена в 04:50 часа /л. 21/, е отчетен положителен резултат за употреба на наркотично вещество – Кокаин (СОС).

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Съгласно чл. 3, ал. 1 и 2 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. При съставянето на акт за установяване на административно нарушение за установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване по образец съгласно приложение № 1. Установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен

анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста (чл. 3а от Наредбата). Концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при невявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване (чл. 6, ал. 10).

Няма спор, че в случая жалбоподателят е оспорил резултата от техническото средство. Извършено е лабораторно изследване. Експертното заключение е изготвено и прието като доказателство по делото. Според заключението на вещите лица маг.-химик И. Е. и гл.ас.д-р И. И. (съдебен токсиколог) от извършените изследвания на предоставената кръвна проба от лицето Ф. Д. А. не е установено наличие на алкохол и наркотични вещества и техни аналози. От извършените изследвания на предоставената проба урина е установено присъствие на кокаин и негови метаболити (метилекгонидин, метилекгонин) – Списък I (Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната медицина); наличие на лекарствено средство - парацетамол. Отражено е в заключителната част, че отсъствието на наркотичното вещество и негови метаболити в кръвната проба показва, че употреба на кокаин е преди повече от 24 ч. спрямо момента на вземане на биологичните проби.

Разпоредбата на чл. 171, ал. 1, т. 1, б. „б“, посл. изр. ЗДвП изрично сочи, че при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. В случая изготвената в лабораторията на ВМА химикотоксикологична експертиза опровергава стойностите на техническото средство и по категоричен начин установява, че в деня на полицейската проверка жалбоподателят не е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Действително, токсикохимичната експертиза е установила кокаин в пробата урина на жалбоподателя. Но определяща за отговорността по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП е кръвната проба, която в случая не е отчела наркотични вещества. Това следва, както от изречение 2 на цитираната разпореба от ЗДвП, така и от изричната регламентация в чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., според която при химико-токсикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби урина и кръв. Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба.

В тежест на органа, издал оспорения акт е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско изследване.

В обобщение съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна и като такава подлежи на отмяна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на разноски в претендирания със списъка и доказан размер от 1000 лв., съставляващи заплатен в брой адвокатски хонорар. Неоснователно е бланкетно направеното от ответника възражение за прекомерност. С оглед тълкуването на Съда на ЕС по дело С-438/22 настоящият съдебен състав съобразява не само фактическата и правна сложност на спора, но и обема на извършените представителни действия, вкл. броя на проведените съдебни заседания до изчакване на резултатите от химикотоксикологичната експертиза.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 1524/24-4332-002799 от 25.05.2024 г. на ладши автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Ф. Д. А. разноски по делото в размер на 1000,00 /хиляда/ лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

Съдия: